

EEFKEN VLIEGEN, DE HONGERLIJDSTER.

In 1623 was zij al 48 jaar en woonde te Meurs, in de nabijheid van welke stad zij in 1575 geboren was »op een plaetse ghe-naemt Vlieghe-Hoff», van waar zij haar geslachtsnaam heeft verkregen.

Zij kon op geen hooge geboorte roemen, en bezat gansch en al geen middelen; zoodat zij in haar jeugd bij de boeren de varkens moest hoeden. Daardoor misschien leed zij dikwijls honger, zooals zij vertelde. Haast zou men meenen, dat zij bij die biecht dacht aan den verloren zoon, die zich in dien zelfden werkring voedde met den draf voor de zwijnen bestemd.

Het hongerlijden werd haar te zwaar een straf, en zij bad God, den Heer, dat het Hem behagen zou haar honger te stillen.

Het gebed werd verhoord en in het jaar 1594 werd haar etens-trek zoo gering, dat zij slechts om de twee tot vier dagen een weinig voedsel behoefde te gebruiken, welke enkele dagen al ras aangroeiden tot een à twee weken.

Langzamerhand verging haar de lust tot eten en drinken geheel, zoodat zij met den jare 1597 aanving in 't geheel niets meer te gebruiken.

De Gravin van Meurs noodigde haar in 1599, bij wijze van proefneming, in haar tuin en dwong haar, daarin gesteund door de Hofdames, om slechts een enkele kers te eten. Aarzelend voldeed Eva aan dat verzoek, maar het bekwam haar slecht. Zij werd zoo ziek, dat de Gravin niet anders dacht of zij zou onder de hulp van haar en hare hofdames bezwijken.

Zij werd naar huis gedragen en het duurde een geruimen tijd, eer zij haar vorige gezondheid terug had.

Een jaar later werd Eva door eene ernstige ziekte bezocht.

De geneesheeren oordeelden het noodig, dat zij een lepel vol wei van gekarnde melk zou drinken, of scherp bier, maar hoewel zij dit niet weigerde, kon zij dat beetje vocht niet inhouden.

Hersteld en later weer ziek geworden, gebruikte zij nu een beetje kippenbouillon, maar zij werd zieker dan zij geweest was, en zij werd gezond zonder iets van eten of drinken tot zich te nemen.

Wat sterker is, zij heeft na haar 22e jaar geen honger of dorst gehad, terwijl zij voor dien tijd voedsel nam als zij het kon bekomen.

In 1623 was zij bij middelbare lengte tenger van lichaam en bleek van gelaatskleur.

Op bovennatuurlijke wijze zegt zij gevoed te worden. Om den tweeden of derden dag omstraalt haar een hel licht, dat helderder is dan het daglicht (X- of N-stralen?), en zoodra wordt zij daardoor niet beschenen of zij voelt op haar tong een zeer groote en bijzondere zoetigheid, welke haar kracht en sterkte geeft. Meer dan het licht ziet zij niet. Dus dat licht alleen moet haar tot voedsel strekken.

De predikant te Meurs, C. NRADUS VELDTHUYZEN, een ongeloofige Thomas, wat in een dominee van destijds nog al vreemd is, wilde niets van die licht-voeding weten, maar heeft getracht achter de waarheid te komen.

Toen EEFKEN in 1607 een avondbeurtje bij hem waarnam, heeft hij haar, na 't einde der predikatie, mede naar huis genomen en haar daar gehouden.

Zij werd geplaatst in een kamer, verlicht bij dag en nacht met brandende kaarsen, en daarin werd zij door hem en door andere personen dertien dagen achtereen bewaakt en waargenomen, zoodat zij niet een oogenblik alleen was.

Toen de proeftijd om was, antwoordde EEFKE op de vraag of zij ook honger of dorst had, niets anders dan »neen”.

Dominee VELDTHUYZEN moest nu het wonder erkennen, waaraan hij altijd getwijfeld had en getuigen, met duizenden »edelen en onedelen» voor en na hem, dat EEFKE leefde zonder eenig voedsel te gebruiken of noodig te hebben te drinken.

Zelfs werden daaromtrent authentieke certificaten afgegeven, op perkament geschreven, van staarten voorzien, waaraan de stedelijke zegels hingen.

In 1614 werd op deze wonderbare hongerlijdster een latijnsch epigram gemaakt, dat door BAUDARTIUS aldus werd vertaald:

'k Ben een wonder in mijn ooghen, als oock bij veel vreemde liën,
die uut verre landen comen, om mij t' hooren en te sien.
't Zijn nu ses en twintigh jaren, dat ick sonder eten leef¹;
niemaendt spijs oft laeft m' uytwendich, 't is God die mij 't leven geeft.
Men spreekt van m' als van een wonder, en ick selfs verwondere mij,
dat ick niet behoef te doene, als andre en oock als ghij.

Het geval van EEFKEN VLIEGEN stond in de 17de eeuw en in 't laatst der 16e niet alleen.

Immers FRANCISCUS SITESIUS, Doctor te Poitiers, getuigt dat anno 1602 te Spiers zekere CATHARINA VAN COLBERGHIEN zeven jaar lang geleefd heeft zonder eenige spijs of drank te gebruiken, terwijl bekend is door een gedicht van den konstrijken rederijker, Doctor JACOBUS VROERIUS, die een vers op haar maakte, dat in de stad Conflans, gelegen in Frankrijk op de grenzen van Limousin, aan de rivier van Viene een smid, JEFAN BALAN genaamd, woonde, die in 1588 bij zijne huisvrouw, LUCRETIA CHAMBELLE, een dochter gewonnen had, welke in twee jaar gansch en al niet gegeten of gedronken had.

Het luidde:

Hoe vele wondren groot hier comen voor ons' ooghen,
waervan men reden vast u gheenzyms gheven can?
Siet! eene Maecht ghesond, volwassen, can ghedooghen
te vasten twee jaer langh; gheen voedsel neemt se an.
Sy is ghenomen waer van d'Heeren en ghebnyren
der stede Confelans, aan de Viënsche vaert;
Sy levet sonder spijs en dranck tot aller uyren.
Haar kele is soo nau, dat sy den cost wel spaert.
Het is seer vrent te sien hoe den buyck is vervallen;
hoe dat ghesloten sijn de weggen overal.
Sy crycht niet in het lyf; sy leuset (van lozen) niet met allen.
Beid' haer schaemsteden syn gants suyver van uytval,
Nochtans soo voelet sy, spreeckt, siet, en wandelt mede.
Wij hebbent self ghesien met voordacht, twijfelt niet;
dit is voorwaer wat vreemts, Nature met die wonder
leert, dat al 's werelts loop van Gode inghestelt
moet buyghen onder God, end' halen het hoofd ender,
Gods wijsheid ende macht al ons vernuft versnelt.

.Den Haag, 3/11 1904.

A. J. SERVAAS VAN ROOYEN.

¹ In 1623 leefde zij nog.